

Sygn. akt IV P 4/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2017r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z powództwa K. D.

przeciwko K. J. (1)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. oddala wniosek o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu;

III. przyznaje radcy prawnemu Z. W. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Elblągu wynagrodzenie w kwocie 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych powiększone o podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV P 4/16

UZASADNIENIE

W dniu 4 maja 2012r. do Sądu Okręgowego w (...) wpłynął pozew K. D. o ustalenie i objęcie go ubezpieczeniem społecznym z tytułu zatrudnienia u K. J. (1) w okresie od 1 listopada 2006r. do marca 2011r. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż był zatrudniony u powódki jako kierownik biura i instruktor nauki jazdy, a jednocześnie prowadził własną działalność gospodarczą, pracował bez dni wolnych, a także w porze nocnej. Powód podniósł również, że był ofiarą mobbingu i znęcania się ze strony pozwanej. W dniu 23 maja 2012r. powód złożył wniosek o osobne rozpoznanie powództwa o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym, a osobne o zapłatę wynagrodzenia z tytułu stosunku pracy. Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2012r. Sąd Okręgowy w (...) stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę o wynagrodzenie za pracę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi Okręgowemu, zgodnie z właściwością miejscową.

W rozpatrywanej sprawie, po sprecyzowaniu żądania pismami z dnia 30 stycznia 2013r., i z dnia 10 kwietnia 2015r. domagał się od pozwanej zapłaty wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych w łącznej kwocie 241.640 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot za poszczególne miesiące. W obszernym uzasadnieniu swojego żądania powód twierdził, że we wskazanym okresie był zatrudniony w firmie (...), świadczącej usługi z zakresu ubezpieczeń i finansów, przewozu osób (taxi) oraz nauki jazdy, a pracę świadczył w godzinach nadliczbowych i w dni wolne od pracy. Powód podniósł, że nie dostał umowy o pracę ani nie otrzymywał do podpisu listy obecności ani listy płac oraz, że nie otrzymywał za świadczoną pracę wynagrodzenia, przez co popadł w zadłużenie. Jednocześnie powód wskazywał, iż dowodami na poparcie powyższych okoliczności mają być: dokumentacja w postaci kart zajęć i ewidencji osób szkolonych przez ośrodek szkolenia kierowców w okresie 2007-2011, dokumenty podpisywane przez niego, jako

przedstawiciela ubezpieczeniowego pozwanej, dokumentacja Starostwa Powiatowego w D., a także (...) w O. i (...) w C. dot. szkolonych kursantów prawa jazdy.

W odpowiedzi na pozew pozwana K. J. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości twierdząc, iż pozwany nigdy nie był jej pracownikiem, a prowadził własną działalność gospodarczą, będąc jednocześnie zarejestrowanym jako osoba bezrobotna. Pozwana podkreśliła, że nigdy nie zawarła z powodem umowy o pracę, a powód złożył pisemne oświadczenie, w którym stwierdził, iż będzie pomagał pozwanej w prowadzeniu działalności gospodarczej w zamian za dach nad głową i wyżywienie, a nadto nie wyraża zgody na zatrudnienie go i zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych. K. J. (2) wskazała, iż powód od wielu lat jest również wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych. Pozwana twierdziła, że wszelkie dochody z działalności inkasował powód, a ona pozostawała bez środków do spłat zaciągniętych na otworzenie działalności kredytów czy pożyczek oraz zmuszona była do spłaty otrzymanej przez powoda dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej, której była poręczycielem. W toku postępowania pozwana podniosła ona również zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2015r. sygn. akt IV P 11/12 tutejszy Sąd Okręgowy oddalił powództwo w całości. Sąd oparł orzeczenie o następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne:

Powód K. D. oraz pozwana K. J. (1) od czerwca 2005r. pozostawali w konkubinacie. Pozwana w dniu 6 grudnia 2006r. dokonała wpisu do ewidencji działalności gospodarczej pod nazwą K. J. (1) Usługi (...), której faktyczne wykonywanie rozpoczęła w dniu 2 maja 2007r., choć miało to nastąpić od stycznia 2007r. Działalność polegała na świadczeniu usług ubezpieczeniowych we współpracy z firmą (...). Praca miała charakter akwizycyjny, a sama działalność ubezpieczeniowa trwała jedynie kilka miesięcy z uwagi na niewykonanie założonego planu sprzedażowego przez pozwaną. W dniu 1 kwietnia 2008r. pozwana złożyła w Urzędzie Komisji Nadzoru Finansowego zgłoszenie zaprzestania wykonywania przez nią czynności akwizycyjnych. Od dnia 24 lipca 2007r. pozwana rozpoczęła działalność gospodarczą w zakresie nauki jazdy. Przedmiotowej działalności pozwana jednak praktycznie nie wykonywała, gdyż zajmował się tym jej konkubent, który pozyskane od kursantów pieniądze wpłacał na rachunek bankowy założony na nazwisko swojego ojca. Skarżąca dojeżdżała do pracy do O., w związku, z czym nie wiedziała, czym de facto zajmował się powód, który, prowadząc własną działalność gospodarczą z zakresu nauki jazdy, pracował jednocześnie w O. na podstawie umów cywilno-prawnych. Z dniem 1 grudnia 2007r. pozwana złożyła wniosek o wykreślenie działalności z (...), działalność została wykreślona, jednakże później pozwana wniosek wycofała, w związku, z czym decyzja o wykreśleniu została uchylona.

Pod koniec stycznia 2009r. pozwana za namową powoda postanowiła zakupić samochód osobowy celem rozszerzenia prowadzonej działalności o przewóz osób – taxi. W tym celu zaciągnęła kredyt w wysokości 40.000 zł. W dniu 17 kwietnia 2009r. pozwana uzyskała licencję na wykonywanie przewozu osób taksówką. Po zakończeniu działalności pozwana zatrzymała przedmiotowy samochód. Decyzją Burmistrza Miasta D. z dnia 1 lipca 2011r., w wyniku zgłoszenia z dnia 29 czerwca 2011r., pozwana została wykreślona z (...). Obecnie zadłużenie pozwanej wynosi łącznie około 400.000 zł. Od lipca 2007r. pozwana jest zatrudniona w Sądzie Rejonowym w (...) na stanowisku księgowej.

Powód K. D. od dnia 1 grudnia 2005r. do dnia 20 kwietnia 2007r. prowadził własną działalność gospodarczą z zakresu usług finansowych i ubezpieczeniowych. Od 20 kwietnia 2007r. do 22 stycznia 2008r. był zarejestrowany w Miejskim Urzędzie Pracy w O., jako osoba bezrobotna (w tym jako pobierająca zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 28 kwietnia 2007r. do 29 października 2007r.). Pozwana chciała zatrudnić go w charakterze instruktora nauki jazdy i zgłosić do ubezpieczeń społecznych. Powód w dniu 10 sierpnia 2007r. złożył pisemne oświadczenie, w którym stwierdził, iż będzie pomagał pozwanej w prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej w zamian za dach nad głową i wyżywienie, stwierdzając jednocześnie, że nie wyraża zgody na zatrudnienie go i zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych. Od 26 maja 2008r. do 20 sierpnia 2008r. oraz od 13 stycznia 2009r. do 15 września 2009r. powód ponownie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku w PUP w I., Filia w K.. Na podstawie umowy z dnia 3 grudnia 2010r. powód otrzymał dotację z (...) Izby (...) w wysokości 40.000 złotych, jednakże wobec zawieszenia przez niego działalności gospodarczej, został on zobowiązany do zwrotu przyznanej kwoty wraz z

odsetkami. Poręczycielem umowy była pozwana, wobec czego Sąd Rejonowy w (...) nakazem zapłaty z dnia 27 kwietnia 2012r. nakazał pozwanej, aby zapłaciła (...) Izbie (...) kwotę 45.885 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana złożyła do Prokuratury Rejonowej O. (...) zawiadomienie o fałszowaniu przez K. D. jej podpisów na dokumentach związanych z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, za co wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) X zamiejscowego Wydziału Karnego w D. z dnia 30 października 2013r. w sprawie X K 448/13 powód został skazany na karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 5 marca 2014r. sygn. V Ka 911/13. Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2012r. Sąd Rejonowy w (...) II Wydział Karny w sprawie II K 746/11 skazał K. D. za czyny zarzucane w akcie oskarżenia na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł obowiązek zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pozwanej kwoty 6.000 zł. Wyrokiem z dnia 5 lipca 2012r. w sprawie VII Ka 568/12 Sąd Okręgowy w (...) zmienił powyższy wyrok w ten sposób, że wymierzył K. D. karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności; uchylił zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym znęcania się nad E. i D. J. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu w (...), w pozostałym zakresie utrzymując wyrok z mocy.

Decyzją z dnia 16 listopada 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, iż K. D., jako pracownik u płatnika składek – Usługi (...), podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu od 1 października 2008r. do 12 stycznia 2009r. Sąd (...) w (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na skutek odwołania pozwanej K. J. (1) i powoda K. D. od decyzji ZUS wyrokiem z dnia 06 marca 2014r. w sprawie IV U 168/13 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że K. D. nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik K. J. (1) od dnia 1 października 2008r. do dnia 12 stycznia 2009r. Sąd ustalił, iż stron nie łączył stosunek pracy. Wskazany wyrok został utrzymany w mocy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 stycznia 2015r. w sprawie II AUa 1190/14, którym to wyrokiem Sąd oddalił apelację K. D..

W dniu 20 maja 2015r. Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem wydanym w sprawie IV P 288/14 oddalił powództwo K. D. przeciwko K. J. (1) o zadośćuczynienie z tytułu mobbingu i o wynagrodzenie za pracę w okresie od 15 kwietnia 2011r. do 15 lipca 2011r. W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd wskazał, iż powoda i pozwanej nie łączył stosunek pracy, wobec czego żądanie powoda należało uznać za bezzasadne.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego, w ocenie Sądu w poprzednim składzie zastosowanie w sprawie miał art. 365§1 kpc. Sąd wskazał, iż związanie prawomocnym wyrokiem dotyczy wskazanych w uzasadnieniu ustaleń mających wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, których skutkiem było wydanie wyroku. Sąd stwierdził, iż w sprawie kluczowe było ustalenie, czy K. D., jako pracownik pozostawał związany stosunkiem pracy z K. J. (1), która to kwestia była przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w (...) w sprawie IV U 168/13. W ocenie Sądu I instancji ustalenie przez Sąd Okręgowy w (...) niepozostawiania przez powoda z pozwaną w stosunku pracy ma charakter prejudycjalny, zatem Sąd nie musiał badać tej okoliczności i był związany wcześniejszym ustaleniem Sądu Okręgowego w sprawie IV U 168/13, dlatego powództwo K. D. nie zostało uwzględnione.

Apelację od wyroku z dnia 31 sierpnia 2015r. sygn. akt IV P 11/12 wywiódł powód, zaskarżając orzeczenie w części oddalającej powództwo. Powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz dochodzonej kwoty 241.640 zł z ustawowymi odsetkami, wskazując wysokość kwot, które składają się na wysokość roszczenia, jednocześnie podając termin wymagalności każdej z kwot. Powód domagał się też zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych powiększone o 23% podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W wywiedzionym śródku odwoławczym K. D. wskazał na naruszenie przepisów ustawy zasadniczej oraz przepisów Kodeksu pracy, szczególnie art. 11 oraz art. 22, obszernie uzasadniając obrane stanowisko oraz przywołując okoliczności, mające w jego ocenie świadczyć o zasadności złożonej apelacji.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2016r. sygn. akt III APa 1/16 Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchylił zaskarżony wyrok i znosząc postępowanie przeprowadzone przed Sądem I instancji, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Elblągu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w rozważaniach wskazał, że apelacja nie podlegała merytorycznemu rozpoznaniu z uwagi na stwierdzoną nieważność postępowania.

Stosownie do art. 379 pkt 4 kpc nieważność postępowania zachodzi m.in. wówczas, gdy skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa. Zgodnie zaś z art. 47§2 ust. 1 kpc w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego, jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy z zakresu prawa pracy m.in. o ustalenie istnienia stosunku pracy. Sąd Apelacyjny wskazał, że powyższy przepis dotyczy nie tylko spraw, w których strona powodowa formalnie występuje z roszczeniem opartym na art. 189 kpc i domaga się ustalenia istnienia stosunku pracy. Ławniczy skład rozpoznaje również sprawy, w których strona powodowa domaga się zapłaty wynagrodzenia za pracę, które warunkuje wstępne rozstrzygnięcie, czy w ogóle istniał stosunek pracy. Takie stanowisko wynika przede wszystkim z jednoznacznego stwierdzenia ustawodawcy, że sprawy o ustalenie istnienia stosunku pracy w pierwszej instancji rozpoznaje sąd w składzie jednego sędziego, jako przewodniczącego i dwóch ławników. Nadto, ustawodawca uznaje za niezbędny ich udział w niektórych istotnych sprawach z zakresu prawa pracy (art. 47 § 2 pkt 1 lit. a kpc), co znajduje również umocowanie w Konstytucji (art. 182). Określony ustawą skład sądu jest bezwzględny, gdyż jego naruszenie powoduje nieważność postępowania (art. 379 pkt 4 kpc)

Tym samym, w sytuacjach, gdy jedna ze stron kwestionuje istnienie stosunku pracy lub istnienie tego rodzaju stosunku jest wątpliwe, za właściwy należy uznać sąd w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników. W wyroku z dnia 7 czerwca 2011r. II PK 256/10 (OSNP 2012/13-14/172). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że skład sądu determinuje rzeczywisty przedmiot sprawy, a więc nawet nie treść sporu wynikająca ze stanowisk stron, gdyż nie można wykluczyć, że mogą one zgodnie ukrywać brak stosunku pracy lub w toku procesu jedna z nich może stawiać w istocie bezprzedmiotowy zarzut o konieczności przesądzenia o istnieniu stosunku pracy, a więc tylko instrumentalnie dla uzyskania pewnych skutków procesowych. Dodatkowo przemawia to za stanowiskiem, że w razie istniejących wątpliwości co do istnienia stosunku pracy sprawę w pierwszej instancji powinien rozpoznać sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników. Jednocześnie Sąd Apelacyjny zaznaczył, że nieważność postępowania zachodzi

w każdym przypadku, gdy skład sądu orzekającego jest sprzeczny z przepisami prawa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1968r., III CZP 119/68; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2004r., V CK 326/03, LEX nr 602420).

Na marginesie wskazano, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy mieć na względzie ugruntowane już stanowisko judykatury, iż moc wiążąca wyroku wydanego w innej sprawie odnosi się do jego sentencji, nie zaś ustaleń faktycznych i poglądów prawnych wyrażonych w uzasadnieniu (min. SN z 20 stycznia 2015r., V CKS 210/14) - co czyni koncepcję dotyczącą związania w niniejszej sprawie wyrokiem w sprawie IV U 168/13 – w odniesieniu do całego okresu objętego żądaniem pozwu – błędną.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy zobowiązano strony do zajęcia aktualnego stanowiska w sprawie. W piśmie z dnia 9 sierpnia 2016r. powód podtrzymał żądanie zasądzenia kwoty 241.640 zł z ustawowymi odsetkami od wyszczególnionych kwot cząstkowych od 11. dnia kolejnych miesięcy od czerwca 2007r. do lipca 2011r., jak również zasądzenia kosztów procesu. Ponadto powód wniósł o przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności wskazane w pozwie. W uzasadnieniu pisma powód wywodził, że był pracownikiem powódki od maja 2007r. do końca czerwca 2011r., a żądanych kwoty dochodzi z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej.

Pozwana w piśmie z dnia 30 października 2016r. wniosła o oddalenie powództwa w całości, podtrzymując twierdzenie, że powód nie był jej pracownikiem. Na poparcie tej tezy pozwana przywołała wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia 17 marca 2016r. w sprawie IV P 79/15, którym oddalono wytoczone przeciwko niej powództwo K. D. o ustalenie, że strony łączył stosunek pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016r. wydanym w sprawie IV P 79/15 Sąd Rejonowy w (...) oddalił powództwo K. D. przeciwko K. J. (1) o ustalenie istnienia stosunku pracy. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że rozpoznany nim okres obejmuje łącznie dni od 1 maja 2007r. do 15/16 lipca 2011r. Przywołany wyrok jest prawomocny, gdyż wyrokiem z dnia 24 czerwca 2016r. sygn.. akt IV Pa 76/16 Sąd Okręgowy w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w (...). Skarga kasacyjna od wyroku Sądu Okręgowego w (...) nie została wywiedziona.

(bezsporne, ponadto akta IV P 79/15 Sądu Rejonowego w (...))

Wyrokiem z dnia 20 maja 4 marca 2016r. sygn. akt IV P 288/15 Sąd Rejonowy w C. oddalił powództwo K. D. przeciwko K. J. (1) o zapłatę 6.000 zł wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 15 kwietnia 2011r. do dnia 15 lipca 2011r. Wyrok ten jest prawomocny od dnia 4 marca 2016r., tj. od dnia oddalenia apelacji powoda wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku w sprawie VI Pa 128/15. Kwota dochodzona w sprawie IV P 288/14 nie była kwotą żadaną z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej.

(bezsporne, ponadto akta sprawy IV P 288/14 i wyjaśnienia powoda z rozprawy w dniu 9 stycznia 2017r.)

W ocenie Sądu Okręgowego w obecnym składzie, powództwo podlegało oddaleniu również przy ponownym rozpoznaniu sprawy, jednak z innej przyczyny, tj. wobec związania przywołanym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...).

Okoliczność, że stron nie łączył stosunek pracy w całym okresie spornym, którego granice czasowe jednoznacznie określono w piśmie procesowym z dnia 9 sierpnia 2016r. na maj 2007r. – czerwiec 2011r., została przesądzona w sposób skutkujący niedopuszczalnością jej badania w rozpatrywanej sprawie. Związanie w niniejszym procesie wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) wynika z art. 365§1 kpc, zgodnie z którym „Orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby”, czyniąc niedopuszczalnym postępowanie dowodowe zmierzające do wykazania tezy przeciwnej. Sąd Okręgowy w pełni akceptuje wyrażony w tej kwestii pogląd Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 8 marca 2010r. w sprawie II PK 249/09, w którym wyjaśniono, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 kpc) zapadłego między tymi samymi stronami w nowej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z osądzoną sprawą (art. 366 kpc).

Konsekwencją procesową opisanego związania było po pierwsze rozpoznanie sprawy ponownie w składzie jednego sędziego z uwagi na zmianę okoliczności sprawy, tj. zaistniały po wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 lutego 2016r. stanu braku możliwości dokonywania w niniejszej sprawie merytorycznej oceny, czy strony łączył stosunek pracy, a po drugie – oddalenie postanowieniem wydanym na rozprawie na podstawie art. 227 kpc wszystkich wniosków dowodowych powoda, jako że zmierzały one do wykazania okoliczności, których badanie w rozpatrywanej sprawie było albo niedopuszczalne (dowody zmierzające do wykazania istnienia stosunku pracy), albo stało się zbędne (dowody zmierzające do wykazania zasadności roszczenia co do wysokości).

Skoro powoda i pozwanej nie łączył stosunek pracy, niewątpliwie powodowi nie przysługuje dochodzone przez niego wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej, a więc roszczenia określone przepisami od 151 do 151⁸ kp, charakterystyczne wyłącznie dla stosunku pracy. Musiało to skutkować oddaleniem powództwa (pkt I. wyroku) oraz – na podstawie art. 98§1 kpc a contrario – wniosku o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu (pkt II. wyroku).

Mając na uwadze, że nieuiszczone koszty pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu za I instancję zostały przyznane prawomocnym postanowieniem z dnia 8 października 2015r., w punkcie III. wyroku przyznano radcy prawnemu Z. W. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Elblągu wynagrodzenie tylko tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Kwota 4.050 zł (7.200 zł x 75% x 75%), powiększona o podatek od towarów i usług, wynika z §4 ust. 1 i 4, §8 pkt 6, §15 ust. 1 pkt 2 i §16 ust. 1 pkt

2 i ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015r. poz. 1805), mającego zastosowanie w sprawie z uwagi na datę złożenia apelacji.